

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

4. ŘÍJNA 2015

Z obsahu:

Rodina a národy

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 16. září 2015

- strana 2 -

Od stínů a obrazů k Pravdě

P. Mieczysław
Piotrowski TChr

- strana 4 -

Myšlenky Johna Henryho
Newmana k posvěcení
všedního života

- strana 5 -

Bl. John Henry

kardinál Newman:
Naděje v Bohu Stvořiteli

- strana 6 -

Eucharistie - Ježíšovo
sebeznázornění (2)

P. Leo Kuchař SSS

- strana 8 -

Papež František:

V církvi se vytrácí smysl
pro adoraci

- strana 8 -

Bitvy Boží

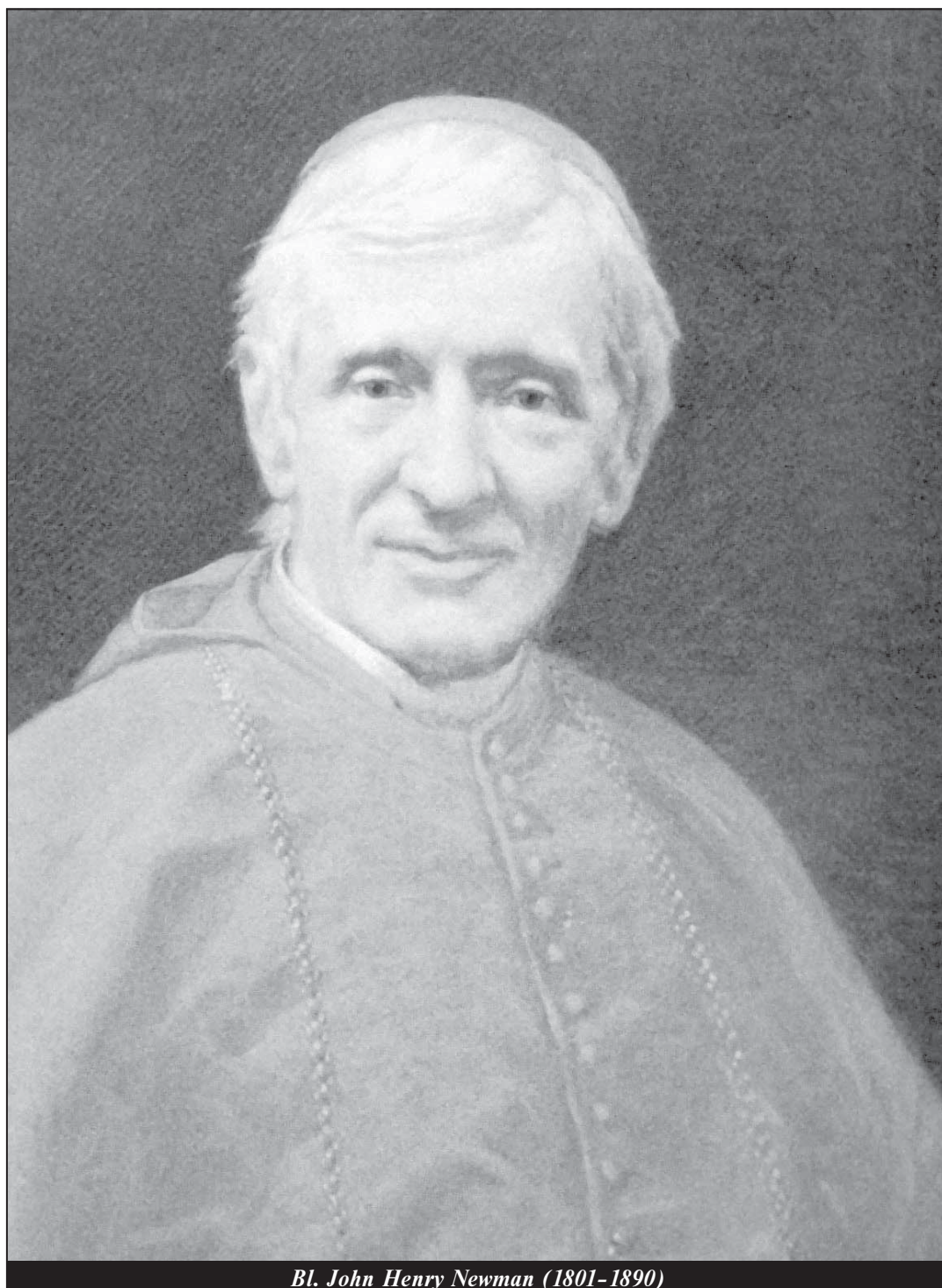
Guido Rodheudt

- strana 10 -

Laudato si

Gilbert Keith Chesterton

- strana 12 -

Bl. John Henry Newman (1801-1890)

Rodina a národy

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
16. září 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Tato naše reflexe je poslední z cyklu katechezí o manželství a rodině. Stojíme před krásnými a náročnými událostmi, které se přímo pojí k tomuto velkému tématu, Světovým setkáním rodin ve Filadelfii a biskupskou synodou v Římě. Obojí má světový rozměr, který odpovídá všeobecné dimenzi křesťanství, ale také *všeobecné důležitosti tohoto základního a nezastupitelného společenství, kterým je rodina.*

Nynější civilizační etapa je poznamenána dlouhodobými účinky společnosti řízené ekonomickou technokracií. Podřízenost etiky logice zisku má k dispozici nesmírné prostředky a enormní medi-

ální podporu. V tomto scénáři se nová smlouva muže a ženy stává nejenom nezbytností, ale i strategií *emancipace národů od peněžní kolonizace.* Tato smlouva se musí znovu stát směrnicí politiky, ekonomie i občanského soužití! Ona rozhoduje o obyvatelnosti země, o přenosu životního citu a o vazbách paměti a naděje.

Mohli bychom říci, že manželsko-rodinné společenství muže a ženy je „zlatým jádrem“ této smlouvy, její životodárnou gramatikou. Víra ji čerpá ze stvořitelské moudrosti Boha, který *svěřil rodině* nikoli péči o samoučelnou intimitu, nýbrž vzrušující *plán „zdomácnění“ světa.* Právě rodina je počátkem, základem této světové kultury, která nás zachraňuje před mno-

ha a mnoha útoky, destrukcemi, kolonizacemi, včetně té peněžní, anebo před ideologiemi, které tolik ohrožují svět. Rodina je obrannou základnou.

Právě biblické slovo o stvoření skýtalo základní inspiraci v našich krátkých středečních meditacích o rodině. Z tohoto slova můžeme a musíme znovu, široce a hluboce čerpat. Čeká nás obrovská, ale také velice vzrušující práce. Boží stvoření není pouhá filosofická premisa: je to všeobecný horizont života a víry! Neexistuje jiný božský plán než stvoření a jeho vykoupení. Pro spásu stvoření a každého tvora se Bůh stal člověkem, „pro nás lidi a pro naši spásu“, jak říká Krédo. A zmrtvýchvstalý Ježíš je „dříve zrozený než celé tvorstvo“ (Kol 1,15).

Stvořený svět je svěřen muži a ženě. To, co se děje mezi nimi, poznamenává všechno. Jejich odmítavý postoj k Božímu požehnání ústí nevyhnutelně do

Dokončení na str. 7

Spokorou skrze Eucharistii, tichou adoraci a modlitbu růžence k naplnění Božího plánu s námi... Tato poněkud šroubovaná věta je pokusem, jak stručně vyjádřit hlavní obsah tohoto čísla Světla.

Uvažujeme-li o pokoře ve svém životě, pak je potřeba být velmi opatrný. Velmi snadno se totiž můžeme dostat na opačný břeh – k pýše. I když jsem před Bohem a jeho stvořením pokorný, ale zároveň jsem na tuto pokoru hrdý a dávám ji na odív – pak už to není pokora, ale pýcha. Na to je potřeba dávat velký pozor. Člověk totiž tíhne k tomu, že chce něco dokázat a že s radostí chce výsledek své pýle všem také ukázat – to však není dobrý průvodce na cestě ke spáse... Pokora je tichá, mírná, trpělivá; ovšem nemlčí, když jde o Boží věc, o spásu lidské duše – tehdy láska k Bohu a člověku nutí pokorného člověka k obraně proti zlu. Hlavní zbraní je pak modlitba, a jak dějiny dokazují, zvláště modlitba růžence, která je účinnou zbraní také v boji proti pronásledování křesťanů a proti vnitřním nepřátelům v církvi. (str. 10–11) Jestliže je dnes katolická víra v ohrožení, a to i z důvodu úpadku mnoha křesťanů, je velmi žádoucí, aby se všichni, kdo mají víru v Trojje-

Editorial

diného Boha a v mocnou pomoc Panny Marie, začali modlit růžencem. Vždyť Bůh se dá pohnout naší modlitbou na přímluvu Matky Boží a svatých. Křesťan nebere při své obraně hned do ruky samopal, ale opírá se o Boha, který je Pánem dějin a celého vesmíru. V tom tkví jeho pokora, tak nutná pro záchranu tohoto světa, smrtelně postiženého ničivými válečnými konflikty a jiným násilím.

Jak zacházet s pokorou, nás učí sv. František z Assisi. (str. 12–13) Jeho činy znamenaly vždycky to, co podle Františka znamenat měly; nikdy neklamal sebe ani jiné nějakou iluzí. My možná oproti tomu máme někdy tendenci mluvit či konat dvojsmyslně, alibisticky – to ovšem není správným vyjádřením naší lásky k Bohu a jeho stvoření. Jistě, je čas mluvit a čas mlčet, ale nic mezi tím: tomuto rozlišování nás učí právě pokora, která nezná žádnou faleš, i když umně skrytou v nitru – vždyť Boha oklamat nelze...

Jen ten, kdo je k sobě a k Bohu upřímný, je schopen naplnit Boží plán ve svém životě. Tak to nacházíme i v životě a teologii bl. Johna Henryho Newmana.

(str. 4–7) Není náhodou, že po obrácení jeho nejmilejší věcí byla účast na mši svaté. Před Národním eucharistickým kongresem je osoba tohoto blahoslaveného, jehož památku si připomínáme 9. října, zářivým příkladem, jak pokora před skutečnou, jedinou Pravdou dovede člověka až k velkým činům, k naplnění jedinečného Božího plánu v životě jednotlivce i lidského společenství. K tomu je nutné také poznat co nejlépe Boha, a to lze jen skrze Ježíšův kříž a Eucharistii.

Nebojme se tedy, padněme pokorně před Bohem na kolena a v tiché adoraci naslouchejme, co nám Bůh chce říci. Přijměme za svou, zvláště v těchto dnech, ale i po celý život, „ztrátu času“ před Boží tváří v Nejsvětější svátosti, kdy nedeme Boha o nic prosit, ba ani mu nedeme děkovat, chválit ho, ale kdy bude naše duše jen v prostraci tíše naslouchat. Papež František říká, že dnes chybí tato „ztráta času“. (str. 8) A i to je jistě důvodem úpadku mnoha křesťanů, nedostatečné pokory a neschopnosti rozlišovat mezi tím, co je od Boha a co od ďábla. V hluku zbraní a mediálního klamu je tiché spočinutí před Bohem lékem pro celý svět. Kéž my sami tento lék užíváme v hojnosti!

Daniel Dehner

Očisti své srdce i svou mysl, aby se otevřely pro přijetí velkých tajemství, která ti Pán nabízí. Chce ti ukázat smysl tvé lidské existence z Božího pohledu. Nic z toho, co prožíváš a co tě čeká, neuniká jeho pozornosti. To všechno měl na mysli, už když dával počátek tvému bytí. Pros tedy Božího Ducha, aby tě naučil smýšlet o sobě samém a o svém cíli tak, jak o tobě smýšlí tvůj Stvořitel.

Není dobré, aby byl člověk sám. Od věčnosti počítá Bůh s tím, že tvé srdce potřebuje společnost. Pohled na svého prarotce v ráji. Stojí tu zatím sám uprostřed stvořeného světa, tak jak vyšel z Boží ruky. V celém tom pestrém bohatství panenské přírody *nenášel pomocníka, který by se mu hodil.* Všechno, co vidí, může pojmenovat, ale nic z toho neodpovídá na touhu jeho srdce stejnou touhou. Je přece stvořen *k obrazu a podobnosti Boha*⁽¹⁾, který je ve své podstatě nejhlubším a neživotnějším věčným společenstvím lásky. Otec a Syn se v Duchu milují tak, že *jsou jedno*⁽²⁾. U kořene všeho lidského nepokoje a nespokojenosti je jeden pravý důvod: srdce v sobě nenachází opravdový klid, dokud si nenajde toho, se kterým ho vzájemná láska spojí tak, že *už nejsou dva, ale jeden.*

Toto nerozlučné *sjednocení dvou* je věčný Boží záměr a patří k samé podstatě člověka. Ale k Ježíši dnes přišli učitelé lidu a rádi by slyšeli, jak jim schválí jejich liberální praxi: „*Už Mojžíš nám dovolil napsat rozlukový lístek.*“ Ježíš využije této příležitosti, aby vrátil věcem původní řád: *Na počátku to tak nebylo.*⁽³⁾ A ihned ukazuje, v čem je pravá příčina této nesrovnalosti: je tomu tak pro *tvrdost srdce.*

Tvrdost srdce přišla na svět s prvním hříchem, když člověk neprohlédl satanovu lest: zapomněl na Boha a potlačil sám v sobě jeho obraz. Byl jako Bůh tím, když byl s Bohem jedno. Ale sveden Nepřítelem zatoužil být sám sobě *jako Bůh*⁽⁴⁾. Měl odpovédět svůdci: „Kdo jsi ty, že mi to namlouváš? Nepotřebuji tvou radu. Nic mě nemůže učinit větším, než jak velký jsem vyšel z Boží ruky.“ Ale člověku se zachtělo být velikým sám v sobě a zvolil si sobectví, kterým ztvdlo jeho srdce.

Takové srdce, které hledá jen samo sebe, přestává být věrné Bohu, svému Stvořiteli, i jeho obrazu v sobě, a není proto

Svatý svazek

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Dva budou jedno tělo!

divu, že je mu zatěžko stát se *jedním tělem* s člověkem, kterého mu Bůh daroval jako *pomocníka*. Ale jak by mohl to, co *Bůh spojil* v jedno tělo, znovu rozdělit vzdorovaný *rozlukový lístek*?

Právě osobní přítomnost Božího Syna mezi námi výmluvně dokazuje, že *rozlukový lístek* není řešení. Na největší nevěrnost, s jakou člověk vystoupil proti Bohu, když dal přednost jeho Nepříteli, neodpověděl Bůh *rozlukovým lístkem*, nýbrž *z dobrotivého rozhodnutí Božího za všechny lidi podstoupil smrt.*

Přečti si pozorně dnešní slova apoštola Pavla. Dovídáš se z nich přesvědčivě, jak daleko šel Bůh, pro něhož a skrze něhož je všechno, aby jeho božský záměr s člověkem nepřišel nazmar, nýbrž aby přivedl mnoho synů ke slávě i navzdory jejich nevěrnosti. Jen uvaž, jak dalekou cestu podstoupil, aby nás očistil ode všech nečistot, co všechno dobrovolně vytrpěl, aby mohl z našeho nitra odstranit srdce z kamene a dát nám srdce z masa⁽⁵⁾. V tom stavu, do jakého jsme se propadli svým hříchem, nemáme jinou možnost, jak v sobě obnovit porušený řád, než když se zdokonalujeme v utrpení.

Tvůj Pán, ačkoliv je *korunován slávou a ctí*, se neváhal ponížít, aby mohl být jedno s námi. Tuto jednotu uvádí ve skutek dokonce tím nejdokonalejším způsobem, když nám sám sebe dává za pokrm: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.*⁽⁶⁾ Ale toto tělo, kterým se Ježíš s tebou spojuje, muselo nejdříve projít výhni kříže. Jeho cestou k obnovení narušené jednoty je cesta nejkrajnější oběti. A tak jako on, který *přináší posvěcení*, ani ti, *kteří jsou posvěcováni a mají tentýž původ*, nemají jiné cesty k obnovení a vytvoření jednoty než jeho cestu. Spojení, které ze dvou *vytváří jedno tělo* a je věčným Stvořitelovým záměrem i darem, zasluhuje, aby bylo uchováno, a je-li třeba, i vykupováno za cenu utrpení, které, pokud je přijato v lásce a pro lásku, *zdokonalí* jak člověka, tak jeho svazek.

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 2,18-24

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil.“ Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl (je) k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se našel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata.“ Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. čtení - Žid 2,9-11

Bratři! Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížen pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny (lidi) podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

Dokončení na str. 4

Tvrdost srdce provází také těžká slepota. Hřích proti jednotě a slibu věrnosti, jakkoliv zdomácněl i mezi věřícími, nepřestává být zlem, nýbrž *znesvěcuje před národy Hospodinovo jméno*⁽⁷⁾. Pravdu má náš Pán, když nám říká: *Až si vzpomene na své zlé cesty, budete se sami sobě oškliviti pro své nepravosti a ohavnosti. Styděte se za své cesty, dome izraelský!*⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Gn 1,27; ⁽²⁾ Jan 10,30; ⁽³⁾ Mt 19,8;

⁽⁴⁾ srov. Gn 3,5; ⁽⁵⁾ srov. Ez 36,25-26; ⁽⁶⁾ Jan 6,56;

⁽⁷⁾ srov. Ez 36,22; ⁽⁸⁾ Ez 36,31n.

Od stínů a obrazů k Pravdě

Bl. John Henry Newman (1801–1890)

Katolická církev v Anglii si v srpnu připomněla 125. výročí úmrtí blahoslaveného kardinála Johna Henryho Newmana. Papež Benedikt XVI. ho před pěti lety v Birminghamu blahorečil.

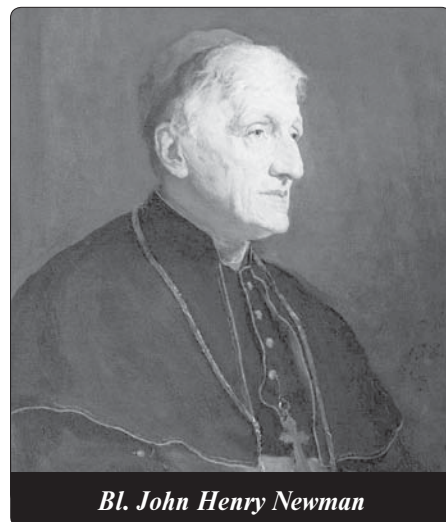
Kardinál Newman zanechal obrovské, více než 80svazkové dílo. Je nejvýznamnějším anglickým katolickým teologem, bývá označován Augustinem novověku. Po Newmanově smrti 11. srpna 1890 provázeli jeho rakev lidé všech společenských vrstev, aby mu tak projevíli poslední úctu. Během pohřbu lemovalo více než 15 000 lidí ulice, mezi nimi bylo mnoho chudých, kteří takto chtěli zesnulému poděkovat za jeho mnohostrannou konkrétní pomoc a podporu.

* * *

Kardinál Newman se narodil 21. února 1801 v Londýně. Jeho otec byl bankéř a matka pocházela z francouzské protestantské rodiny, která emigrovala do Anglie. John Henry byl nejstarší ze šesti sourozenců. Děti přijaly od maminky a babičky prostou zbožnost a důvěru v Boha. Newman později vyznal, že ho povzbuzovali, aby každý den četl Písmo svaté, ale až do 15 let neměl žádné náboženské přesvědčení.

Otec vychovával mimořádně nadaného Johna v duchu liberálního anglikanismu. Když mu bylo 14 let, dostaly se mu do rukou knihy, které zpochybňovaly důvěryhodnost Pisma svatého, napadaly církev, odmítaly existenci zázraků a nesmrtnost lidské duše. Pod vlivem těchto protikřesťanských knih přestal 15letý John věřit v Boha. Na podzim roku 1816 nastala v jeho životě radikální změna. Potkal se s vynikajícím kazatelem, který mu nabídl dobré knihy. Díky tomu John překonal krizi víry a uvěřil, že existuje věčný život a Bůh, na němž závisí spása člověka. Po svém obrácení složil John soukromý slib celibátu. Často přijímal Eucharistii, každý den se modlil, rozjímal o textech Pisma svatého. Bez přestání v sobě bojoval proti pýše, marnivosti, sexuálním pokušením, ovládal své city i temperament.

V období dospívání pak prožíval prudká pokušení, proti kterým rozhodně bojoval. Napsal: „Tělesní a nevěřící lidé ve světě jsou přesvědčeni, že pokušení, která prožívají, a hříchy, kterým podléhají, patří k jejich přirozenosti, a proto je nepovažují za svoji vinu. Takto zpochybňují existenci hříchu, který je největším neštěstím každého člověka. Není možné kráčet po cestě víry k plnosti štěstí nebe,

Bl. John Henry Newman

pokud na samém začátku této cesty nebudeme nenávidět hřích.“

Newman byl nekompromisní v hledání pravdy. Napsal: „Celým srdcem toužím po pravdě a přijmu ji, když ji najdu.“

V roce 1817 začal studovat na Oxfordu. Studoval literaturu, matematiku a právo, později anglikánskou teologii. Díky svým výjimečným schopnostem byl už v roce 1822 jmenován profesorem teologie na Oriol College. Dne 29. května 1825 přijal kněžské svěcení v anglikánské církvi. V roce 1828 nečekaně zemřela jeho devatenáctiletá sestra Marie. Tehdy si uvědomil křehkost lidského života na zemi a otevřela se před ním perspektiva věčnosti. Pochopil, že mravní a duchovní dokonalost, čili svatost, je mnohem důležitější než intelektuální dokonalost.

V prosinci 1832 se Newman vydal na dlouhou námořní cestu – přes Španělsko, Gibraltar, Alžírsko, Maltu, Sicílii a Neapol se 2. března 1833 dostal až do Říma. Pohled na římské kostely, na bohatá umělecká díla a nádhernou architekturu ho dostal na kolena.

Několik dní po návratu z Říma, v červenci 1833, založil Newman spolu s Johnem Keblem, Edwardem Puseyem a Richardem Froudem hnutí obnovy anglikánské církve – tzv. oxfordské hnutí. Jedním z hlavních cílů tohoto hnutí bylo dosažení nezávislosti církve na státní moci a boj proti liberalismu, který ničil základy křesťanské víry, protože zpochybňoval existenci objektivní zjevené pravdy. Oxfordské hnutí usilovalo o návrat anglikanismu ke katolickým kořenům. Vrcholem této snahy se stal traktát, v němž dokazoval, že učení anglikánské církve odpo-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mk 10,2-16

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „Co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však (Bůh) ‚učinil (lidi) jako muže a ženu‘. Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk. Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ V domě se

ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“ (Matky) přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

Myšlenky Johna Henryho Newmana k posvěcení všedního života

► ruje katolickému učení. Tento text vyšel v únoru 1841 v anglických novinách *The Times*. Newmanův postoj ostře zavrhl ve svém pastýřském listu oxfordský biskup i ostatní anglikánští biskupové. Newman se stal terčem masového očeřování.

Rozhodující úlohu v odhalování pravdy mělo pro Newmana studium raných dějin církve a spisů církevních otců. Když odhalil pravdu o církvi v prvních stoletích, napsal: „Ustavičně jsem měl před sebou myšlenku, že musí existovat něco většího než anglikánská státní církev a že toto »něco většího« je katolická a apoštolská církev, která byla založena v prvních stoletích.“ Newman nabyl morální jistoty, že anglikánská církev se nachází ve schizmatu a katolická církev je církvi apoštolů. Svědomí mu jasně říkalo, že jeho místo je v katolické církvi a že jen tam může být spasen. Zároveň pociťoval strach. Přemáhal ho intenzivní modlitbou, pokáním a studiem. Každý den se čtyři a půl hodiny věnoval modlitbě a devět hodin studiu. V době postní zachovával přísný půst a abstinenci. Ve středu a v pátek nepřijímal pokrm a nečetl noviny. V tomto období dostal mnoho dopisů od přátel, kteří ho varovali před „strašnými“ důsledky vstupu do katolické církve.

Newman přestal přednášet na univerzitě. Stáhl se do ústraní své farnosti v Littlemory, aby tam vedl téměř mnišský způsob života. Tam v něm šest let dozrávalo definitivní rozhodnutí přestoupit do katolické církve. V září 1843 přednesl v Littlemory své poslední kázání v anglikánské církvi. Odchod z anglikánské církve znamenal pro Newmana také odchod z univerzitního prostředí v Oxfordu.

Koncem roku 1844 začal Newman psát filosofickou rozpravu o teorii vývoje křesťanského učení. Na základě studia učení církevních otců získal jistotu, že církev prvních staletí přetrvává v nenarušené podobě pouze v katolické církvi. Boží poklad víry se v plnosti uchovává jen v ní.

Dne 8. října 1845 se Newman sklonil k nohám katolického kněze bl. Dominika Barberiho, italského pasionisty, a požádal ho o požehnání, zpověď a přijetí do katolické církve. Během několika let Newmana následovaly stovky vynikajících univerzitních profesorů, anglikánských duchovních a vlivných laiků a po vydání Newmanovy knihy *O vývoji křes-*

„Musíme si uvědomit, co se rozumí pod slovem dokonalost. Neznamená nic mimořádného, něco neobvyklého, nebo zvláště hrdinského – ne všichni mají příležitost stát se hrdiny nebo mučedníky – dokonalost znamená to, co ono slovo označuje v obvyklém smyslu. Dokonalým nazýváme něco, co je bez chyby, úplné, trvalé a zdravé – myslíme tím opak nedokonalého. Protože velmi dobře víme, co znamená nedokonalost v náboženském životě, ukazuje nám protiklad, co je to dokonalost.

Dokonalý je tedy ten člověk, který svoji denní práci vykonává dokonale. Nepotřebujeme dělat nic jiného, než se sna-

žit o dokonalost. Nemusíme vycházet z kruhu denních povinností. Zdůrazňuji to, protože věřím, že se tím zjednoduší naše pohledy na věc a naše snahy se zaměří na dosažitelný cíl.

Když se mě zeptáš, co máš dělat, abys byl dokonalý, pak ti říkám: Nezustávej ležet v posteli, když je čas vstávat. První myšlenky zaměř k Bohu. Udělej zbožnou návštěvu u Nejsvětější svátosti. Popros zbožně anděla. Buď usebraný. Vzdaluj se od zlých myšlenek. Zpytuj denně své svědomí. Ve správný čas jdi odpočívat. Dělej toto a už budeš dokonalý!“

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 1/2015 přeložil -mp-

tanského učení přesáhl počet nových konvertitů deset tisíc.

V únoru 1846 se Newman odebral do Říma, kde vstoupil do kolegia *De propaganda fide*, aby začal studovat teologii a připravil se na kněžské svěcení. Po vysvěcení napsal o Eucharistii: „Nic mě tolik netěší a nepřináší mi takovou útěchu, nic natolik neoslovuje moje srdce jako mše svatá. Mohl bych se jí zúčastňovat nepřetržitě a neznudí mě. Je to nejvyšší činnost, jaká jen může na světě být. Věčný je na oltáři takový, jakým byl v těle a krvi, před nímž se sklánějí andělé a třesou ďáblové. Kristus ustanovil ustavičný zářez svého těla a krve pod způsobou viditelných znaků... A svým kněžím dal moc,

Nic mě tolik netěší a nepřináší mi takovou útěchu, nic natolik neoslovuje moje srdce jako mše svatá. Mohl bych se jí zúčastňovat nepřetržitě a neznudí mě. Je to nejvyšší činnost, jaká jen může na světě být.

Bl. John Henry Newman

aby konali to, co konal on. Odevzdal se do rukou hříšníků. Slabý, žijící v temnotě, neosvícený, hříšný člověk skrze kněžskou moc, kterou obdržel, přináší Nejvyššího na zem, schovává ho v těsném svatostánku a dává ho hříšným lidem... Bratři moji, je jasné, že když vyznáváme Boha jen jako všemohoucího, známe ho jen napůl. Pokud ho chceme poznat úpl-

ně, musíme ho poznat v Eucharistii jako toho, kdo má jméno ‚Bůh s námi‘ a ‚Ježíš‘ (Bůh je spása).“

Papež Pius IX. povolil Newmanovi zakládat na území Anglie oratoře svatého Filipa Neriho. Newman byl představeným prvního oratoria v Birminghamu, kde působil od roku 1848. Psal články, knihy, věnoval se pastorační irským dělníkům, vydával časopis *Rambler* (Poutník) pro katolickou inteligenci. Na žádost papeže a irských biskupů shromáždil skupinu významných profesorů a v roce 1854 otevřel katolickou univerzitu v Dublinu, na níž působil jako rektor do roku 1858.

Newman byl přesvědčen, že každý člověk, který bude upřímně hledat pravdu, završí svoje dílo hledání vstupem do katolické církve. Měl dojem, že „ve skutečné filosofii neexistuje něco mezi ateismem a katolicismem a že skutečně důsledná lidská mysl si musí vybrat jedno nebo druhé“. Mezi těmito protichůdnými postoji se nachází protestantismus. Newman nabídl jasnou zásadu rozlišování: „Existují jen dvě cesty – do Říma anebo k ateismu. Anglikánská víra je zastavením uprostřed cesty, která vede jedním směrem, a liberalismus je zase zastavením uprostřed druhé cesty.“

V roce 1879 ho papež Lev XIII. povolal do kardinálského kolegia. Na svůj kardinálský erb si Newman dal motto: *Cor ad cor loquitur* – Srdce mluví k srdci.

Kardinál John Henry Newman zemřel 11. srpna 1890. Před smrtí požádal, aby

na jeho náhrobek umístili slova: *Ex umbrius et imaginibus in Veritate* – Od stínů a obrazů k Pravdě.

„Chraňte se, aby vás nesvedl svět,“ varuje nás dnes blahoslavený kardinál Newman. „Snaží se vás překřičet a přesvědčit, že jen on je rozumný a moudrý, že náboženství je přežitek... Bude zlo nazývat dobrem a dobro zlem. A určitě budete pokoušeni, ale »bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení« (Mt 26,41). Buď vy přemůžete svět, anebo svět přemůže vás... Rozhodujte se a nezapomínejte: »Kristus nás osvobodil právě proto, abychom zůstali svobodní. Držte se tedy a nevracejte se pod jeho otroctví.« (Gal 5,1) Začínáme s vírou, začínáme s Kristem, začínáme s jeho křížem a pokořením, ke kterému nás vede. Dovolme, aby si nás přitáhl ten, který byl vyvýšen, aby nám takto mohl darovat sebe i všechno. Hledejme »tedy nejprve jeho království a jeho spravedlnost« (Mt 6,33) a všechny věci tohoto světa dostaneme »navíc«. Pouze ti se mohou opravdově těšit z tohoto světa, kdo vstoupili do kontaktu s neviditelným světem. Jen ti se z něho těší, kdo se jej nejprve naučili ztrácet a zříkat se jej. Jen ti dokážou opravdově hodovat, kdo se nejdříve postili. Jen ti si umí užívat svět, kdo se ho naučili nezneužívat, a jen ti jej zdědí, kdo ho přijímají jako stín budoucího světa a kvůli tomuto budoucímu chtějí tento svět opustit.“

* * *

Dne 19. září 2010 byl John Henry Newman blahorečen papežem Benediktem XVI., který ho řadil k velkým učitelům církve. Newman je dnes uctíván nejen v katolické, ale i v anglikánské církvi. Katolické studentské internáty nesou jeho jméno a Mezinárodní německá Newmanova společnost má v opatrování jeho dědictví. Nedávno byla po něm pojmenována nově založená univerzita ve Švédsku. Emeritní papež Benedikt XVI. uvádí důvod, proč je Newman velkým církevním učitelem: „Dotýká se našeho srdce a současně osvětluje naše myšlení.“ Je vzorem moderního teologa, který staví na pevných základech učení církevních otců, které je v dnešní zmatené době více než aktuální.

Z Mihujsie się! 4/2010 přeložil, úvodem a závěrem doplnil -dd- (Původní text redakčně krácen)

Bl. John Henry kardinál Newman: Naděje v Bohu Stvořiteli

I.

1. Bůh stvořil všechny věci k dobrému. Stvořil všechny věci k jejich nejlepšímu, každou věc k jejímu blahu. Co je dobré pro jednoho, není dobré pro jiného. Co činí šťastným tohoto člověka, to bude dělat nešťastným jiného. Bůh ustanovil, že dosáhnu toho, co je mým největším štěstím, pokud do jeho plánu nezasáhnu. On mě má osobně na očích, volá mě mým jménem. On ví, co mohu, k čemu se nejlépe hodím, co je mým největším štěstím, a to mi dá.

2. Bůh ví, co je mým největším štěstím, ale já to nevím. Nedává žádná pravidla pro to, co je šťastné a dobré. To, co je pro jednoho přiměřené, neodpovídá druhému. Cesty, které vedou k dokonalosti, jsou velmi různé. Prostředky ke spáse, které potřebuje každá duše, se vzájemně vůbec nepodobají. Bůh nás vede často zvláštními cestami. My víme, že chce naše štěstí. Co je ale naše štěstí a která cesta k němu vede, to nevíme. Jsme slepí, ponechání sami sobě, bloudíme. Musíme všechno ponechat na Něm.

3. Chceme se vložit do jeho ruky a nelekat se, když nás povede neznámou cestou, „mirabilis via“ (podivuhodnou cestou), jak říká církev. Chceme Mu důvěřovat, On je naším dobrým průvodcem, v jeho ruce sice nedosáhneme toho, co považujeme za nejlepší, nebo co jinému připadá nejlepší, nýbrž co je pro nás nejlepší.

Modlitba: Můj Bože, odevzdávám se zcela do Tvých rukou. Ať je to štěstí nebo neštěstí, radost nebo bolest, přátelství nebo opuštěnost, úcta nebo pokoření, dobrá nebo špatná pověst, útěcha nebo bezútěšnost. Tvoje přítomnost nebo skrytost Tvé přítomnosti, všechno je dobré, když to přichází od Tebe. Ty jsi moudrost a láska – co bych si měl více přát? Ty jsi mě vedl podle své rady a se slávou jsi mě přijal. Co mám v nebi a co hledám na zemi – kromě Tebe?

Moje tělo a moje srdce selhávají. Ale Bůh je Bohem mého srdce a mým údělem navěky.

II.

1. Bůh byl zcela dokonalý a úplně blažený sám v sobě. Ale byla to jeho vůle, aby stvořil svět ke své cti. On je všemohoucí a mohl by všechno sám uskutečnit. Ale chtěl svoje plány uskutečnit skrze stvořené bytosti. My všichni jsme stvořeni k jeho cti – jsme stvořeni, abychom konali jeho vůli. Já jsem byl stvořen, abych dělal něco, pro co nebyl stvořen nikdo jiný. Mám místo v Božím úradku, na Boží zemi, které nemá nikdo jiný. Ať jsem bohatý nebo chudý, pohrdaný nebo ctěný u lidí, Bůh mě zná a volá mě mým jménem.

2. Bůh mě stvořil, abych Mu sloužil zvláštním způsobem. Svěřil mi určitý úkol. Mám své poslání, svoji misi a i když se ji v tomto životě nikdy nedozvím, v budoucím mi bude oznámena. Jsem nějak potřebný k uskutečnění jeho plánů. Jsem na svém místě tak potřebný k uskutečnění jeho plánů jako je archanděl na svém místě. Ovšem, když selžu, může dosadit na moje místo někoho jiného, tak jako mohl z kamení probudit děti Abrahámovy. Ale mám svoji účast na tomto velkém díle, jsem článkem v tomto řetězu, pojítkem mezi osobami. Bůh mne nestvořil nadarmo. Mám konat dobro a uskutečňovat jeho dílo. Mám být na svém místě andělem míru, hlasatelem pravdy, abych se držel jeho příkázání a ve svém povolání Jemu sloužil.

3. Proto Mu chci důvěřovat. Ať jsem, kde jsem, nikdy nemohu být opovržený. Jestliže jsem nemocný, má moje nemoc sloužit Jemu, když na mne přijde útlak, má sloužit jeho vůli, a když jsem smutný, má moje utrpení být v jeho službách. Moje nemoc, moje bezradnost a bida jsou snad nutnou příčinou nějakého velkého účelu, který přesahuje moje chápání. Bůh nedělá nic zbytečně. Může mi dát dlouhý život, nebo jej brzo ukončit, On ví, co chce. On mě může zbavit mých přátel a poslat mě do ciziny, dát mi osamělost za průvodkyni, vzít mi odvahu, zahalit přede mnou budoucnost – On ví, k čemu je to dobré. Ó Adonai, Vůdce Izraele, který jsi Josefa vedl jako ovečku, Emanueli,

Moudrosti, odevzdávám se Ti. Důvěřuji Ti z celé duše. Ty jsi moudřejší než já – a miluješ mě více, než bych uměl milovat sám sebe. Ctím Tě, tvé vznešené plány, ať už jsou jakéhokoliv druhu a uskutečňují se na mně – jedné ve mně a skrze mne. Já jsem se narodil, abych Ti sloužil, jsem tvůj, nástroj ve tvé ruce. Dej mi být tvým slepým nástrojem. Nepřeji si vidět a vědět – chci být jenom nástrojem.

III.

1. Který lidský duch si umí představit tu lásku, kterou miluje věčný Otec svého jednorozeného Syna? Je věčná a nekonečná. Je tak velká, že teologové nazývají Ducha Svatého jménem této Lásky, aby vyjádřili její nekonečnost a dokonalost. Ale pomysli, moje duše, a skloň se před důstojným tajemstvím: Jak Otec miluje Syna, tak miluje Syn tebe, když patříš k jeho vyvoleným. Protože On říká výslovně: „Tak jako Otec miloval mne, tak jsem miloval já vás. Zůstávejte v mojí lásce!“ Existuje mezi všemi zjevenými pravdami větší tajemství, než je toto?

2. Lásky Syna k tobě, ke tvoru, je stejná jako láska Otce k nestvořenému Synu. To je podivuhodné tajemství! To je tedy příčinou toho, co jinak nemůže nikdo po-

Bl. John Henry Newman

chopit: Že On se pro mne vtělil a zemřel. To první tajemství předpokládá to druhé, to druhé je naplněním prvního. Kdyby mě tak nevýslovně nemiloval, nemohl by pro mne trpět. Teď rozumím, proč za mne zemřel: Protože mě miloval jako Otec svého Syna – a nejenom jako lidský otec, nýbrž jako věčný Otec věčného Syna. Teď poznávám význam jinak nevysvětlitelného pokoření: Dal přednost tomu, aby mě získal zpět, místo aby tvořil nové světy.

3. Jak vytrvalý je ve své lásce! Už od časů Adamových nás miloval. Říkal už od začátku: „Nechci tě nikdy opustit a nikdy zapomenout.“ Neopustil nás ani ve hříchu. Neopustil nikdy ani mne. Vyhledal mne a vykoupil. Dal si to za úkol – rozhodl se získat pro mne zpátky proti mé vůli tu blaženost, které jsem tak tvrdší odporoval. A co se po mně žádá jiného, než abych Ho miloval, tak jako On mě miloval věčnou láskou. Já mohu Jeho milovat jenom tím ubohým způsobem, jakého jsem schopen. Ó, jak nepochopitelné tajemství: Tak jako Otec miluje Syna nevýslovnou láskou, tak miluje Syn nás! Proč, Pane? Co vidíš dobrého na mně hříšníkovi? Proč sis mě vyhlédl? „Co je člověk, že na něho myslíš, a syn ubohé tělo, tato slabá, hříšná duše, která má život díky tvé milosti, Ty jsi vyznamenal svoji láskou. Dokonej své dílo, Pane, a tak jako jsi mě miloval od začátku, tak dej, abych Tě já miloval až do konce!

Z John Henry Newman:
Betrachtungen und Gebete, Kösel Verlag,
München 1952, s. 42-46,
ze *Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt* 1/2015 přeložil -mp-

Rodina a národy - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

jakéhosi deliria všemohoucnosti, které obrací všechno vněv. Říkáme tomu „prvotní hřích“. A všichni přicházíme na svět s touto dědičnou chorobou.

Přesto však nejsme prokleti, ani ponecháni sobě napospas. Už starozákonní podání první lásky Boha k muži a k ženě bylo psáno ohněm! „Nepřátelství ustanovují mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím.“ (Gn 3,15) Těmito slovy se obrací Bůh ke lstivému hadu, mágovi. A prostřednictvím těchto slov Bůh vybavuje ženu ochrannou bariérou proti zlu, ke které se může, pokud chce, utíkat po všechna pokolení. To znamená, že *žena je nositelkou tajného a zvláštního požehnání* na obranu svého stvoření před Zlým! Jako žena Apokalypsy, která běží skrýt dítě před Drakem. A Bůh ji chrání. (srov. Zj 12,6)

Pomyslete, jaká hlubina se zde otevírá! Vyskytují se mnohá a někdy urážlivá

klišé o ženě pokušitelce jako té, která narává ke zlu. Existuje však prostor pro teologii ženy, který je na výši tohoto Božího požehnání pro ni a pro její potomstvo!

Milosrdná *Boží ochrana nad mužem a ženou* však v každém případě pro oba nikdy neustává. Nezapomínejme na to! Symbolický jazyk Bible nám říká, že ještě před jejich vyhnáním ze zahrady Eden udělal Bůh muži a ženě kožené sukně a oblékl je do nich. Tento projev něhy znamená, že Bůh ani v bolestných důsledcích našeho hříchu nechce, abychom byli nazí a vydáni svému údělu hříšníků. Tato božská něha, tato péče o nás, se vtělila v Ježíši Nazaretském, Božím Synu, „narozeném ze ženy“ (Gal 4,4). A svatý Pavel dále říká, že „Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci“ (Řím 5,8). Kristus narozený ze ženy, z jedné ženy, je Božím pohlazením našich ran, našich pochybení, našich hříchů. Bůh nás milu-

je takové, jací jsme, a chce nás v tomto plánu vést dál. Žena je ta silnější, která tento plán nese dál.

Příslib, který Bůh dává muži a ženě na počátku dějin, zahrnuje všechny lidské bytosti až do konce dějin. Budeme-li mít dostatek víry, *rodiny národů země se rozpoznají v tomto požehnání*. Na každý pád, kdokoli se nechá pohnout touto vizí, ať už patří k jakémukoli národu, lidu a náboženskému vyznání, je na cestě s námi. Bude naším bratrem a naší sestrou. Bez jakéhokoli proselytismu! Kráčeje v tomto požehnání za tímto Božím cílem, aby se z nás všech v životě stali bratři uprostřed světa, který jde kupředu a rodí se z rodiny, ze spojení muže a ženy. Bůh vám žehnej, rodiny všech koutů země! Bůh žehnej vám všem!

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Eucharistie - Ježíšovo sebeznázornění (2)

Tajemství růžence plná světla

Jan Pavel II. ve svém apoštolském listě o růženci zavedl pět nových tajemství růžence. Jsou to „tajemství světla“. Jimi papež vyplnil velkou mezeru v Ježíšově životě. Tato mezerka je dlouhá 21 let. Poslední tajemství radostného růžence ukazuje Marii, která našla Ježíše v chrámě. Tehdy bylo Ježíšovi 12 let. A v prvním tajemství bolestného růžence vidíme Olivovou horu a Ježíše, který se potí krví. To bylo Ježíšovi už 33 let. Co bylo v mezičase? Byly ty události spásy, co se mezi tím staly, méně důležité? Vždycky mi bylo líto, že v růženci není zmíněno ustanovení Eucharistie. Mimochodem, také v Krédu, které se modlíme, není žádný odkaz na Eucharistii, ani v nicejsko-cařihradském (velkém), ani v apoštolském (malém) vyznání víry.

Tajemství světla doplňují také naše uvažování o tajemství Eucharistie. Označili jsme Eucharistii za Ježíšův autoportrét, který sledujeme. Pozorujeme ho z různých míst. Růžencová tajemství jsou právě místa, ze kterých můžeme pozorovat, rozhledny, na které vystupujeme, abychom

měli výhled a přehled o tom, co leží před námi. Ve své eucharistické encyklice mluví papež o „Kristově tváři“, kterou můžeme a máme objevit v Eucharistii. Jan Pavel II. v listě o růženci poukázal na to, že máme sledovat Ježíše Mariinými očima, abychom jeho tvář viděli co nejzřetelněji. Kdo vidí Eucharistii alespoň z poloviny jako Matka Boží, přiblížil se maximálně k tomuto neuchopitelnému tajemství. Maria nám přitom ráda pomáhá a právě růžencová tajemství, která jsou christologická a mariánská, se nám nabízejí jako přístupy, jako rozhledny. Kdo chce dobře prozkoumat údolí, ve kterém žije, musí udělat dvojí: musí celé údolí prochodit – to je cesta pozorování. A musí se vydat nahoru na kopec, aby viděl z výšky celé údolí najednou. Tak i naše úvahy budou pokračovat a i my budeme vystupovat na další rozhledny těchto nových růžencových tajemství světla.

Eucharistie je Ježíš Kristus, který byl Janem pokřtěn

Ježíš stojí ve vodách Jordánu, jako kdyby patřil mezi hříšníky, kteří vyznávají své

viny, činí pokání a z rukou Jana Křtitele přijímají znamení milosrdenství. Zdání klame. Ježíš není žádný hříšník, přesto je zavalen spoustou hříchů. Bere na sebe naše hříchy a chce dosáhnout úplného odpuštění. Bude trpět a bude ukřižován. Také vnější vzhled Eucharistie klame. Je to chléb, který se jí, a víno, které se pije. Ale není to žádný obyčejný chléb a obyčejné víno. Ten, který nám tento chléb a víno dává, je sám v tomto pokrmu a nápoji přítomen. Pavel píše: „Ponížil se a byl poslušný až k smrti na kříži.“ Ptáme se, jestli tato Ježíšova poslušnost v Eucharistii nejde ještě dál. Snižuje se k podobě neživého předmětu. Uskutečňuje poslušnost chleba a vína, které nemají svou vlastní vůli. Nechat se od někoho sníst, není to víc, než pro někoho zemřít na kříži? Samozřejmě nemůžeme tyto skutečnosti od sebe oddělit. Ježíš by se nestal naším eucharistickým pokrmem, pokud by nebyl ve mši svaté také naší eucharistickou obětí. Ježíšovo odevzdání na kříži je zakořeněno do Eucharistie, v určitém smyslu je také přesahuje.

Eucharistie je Ježíš Kristus, který se zjevil na svatbě v Káně

První zázrak, který Ježíš způsobil, je v mnohém ohledu pozoruhodný. Příležitost byla velmi profánní – svatba. Ježíš byl hostem, byli pozváni také apoštolové a jeho Matka. Maria byla možná nejen hostem, ale i pomocnicí snoubenců. Jak jinak by mohla zjistit, že ve sklepe dochází víno? Upozorní svého Syna na tuto situaci. Ježíš napřed odmítá: „Ještě nepřišla má hodina.“ Ježíš se jakoby dostává do role těch, kteří odsouvají pomoc na později: „Ano, pomůžu, ale až zítra anebo pozítří!“ Ježíš pomáhá hned, zdánlivě v protikladu ke svým slovům. Buď zasáhne bez průtahů, nebo se stane katastrofa. Ukazuje také, že jeho hodina přijde vždycky, když se Maria přimlouvá. V čem tedy spočívá toto Ježíšovo odhalení se v Káně? V tom, že ukazuje svoji lásku k lidem, kteří jsou v nouzi, nacházejí se v potížích? Že je připravený vyplnit přání své Matky? Ano, i to je zjevení Kristovy osobnosti, ovšem pouze pokud platí, že „jeho učedníci v něj uvěřili“, to

Papež František:

V církvi se vytrácí smysl pro adoraci

Petrův nástupce 11. září přijal účastníky generální kapituly misijního řádu Synů Neposkvrněného Srdce Mariina. Klaretini, jak se jim říká podle jejich španělského zakladatele sv. Antonína Marie Claretta, vznikli roku 1850 a dnes mají asi 3 000 členů, kteří působí v 63 zemích světa, včetně České republiky. Setkání papeže se stovcetičlennou generální kapitulou bylo velice srdečné.

Papež mj. řekl: „Ve světě výkonů se nám vytratil smysl pro adoraci – klanění, a to dokonce i v modlitbě. Jistě, modlíme se, chválíme Pána, prosíme Jeja a děkujeme Mu, avšak adorat znamená stanout před jediným Bohem, jehož cenu nelze stanovit, nelze ji dojednat, nemění se. A všechno, co není On, je papírová imitace, idol. Je třeba vyvinout velké úsilí, abychom rostli v tomto způsobu modlitby, v adoraci.“

A dále: „V této chvíli z nedostatku pedagogie chybí církvi tento smysl pro adoraci, která je obsahem prvního přikázání, totiž klanět se jedinému Bohu. Nebudeš se klanět jinému Bohu. Chybí tato »ztráta času«, kdy se o nic neprosí, neděkuje se, nechválí, ale jenom adoruje, s duší v prostraci. Nevím, proč cítím potřebu to říci, ale cítím, že vám to musím říci. Jde mi to z nitra.“

Tichá adorace – to je před Národním eucharistickým kongresem velmi důležité téma k zamyšlení. A hlavně je to pobídka k jejímu uskutečňování ve svém životě.

Kdo chce slyšet promlouvat Boha ke svému srdci, musí se pokorně ztišit a oprostít se od svých vlastních myšlenek, jež mohou zahlušit hlas Boží...

S využitím www.radiovaticana.cz

▶ je ten pravý zázrak, který se v Káně udál. Jen ten, kdo je pánem přírodních zákonů, jen Bůh může proměnit vodu ve víno. Při každé „Beránkově svatební hostině“, při každé mši svaté proměňuje Ježíš víno ve svoji Krev. Působí větší zázrak než v Káně. Dělá to často a v naší přítomnosti. Lásky a přátelství Božího Syna k lidem dosahuje v Eucharistii svého vrcholu a nemůže být ničím překonána.

Eucharistie je Ježíš Kristus, který nám zvěstoval Boží království

Ježíš nebyl zakladatelem náboženství v obvyklém slova smyslu. Nebyl ani zakladatelem nového světového názoru nebo filosofie. Boží království je vlastně On sám, jeho osoba, jeho vtělení, jeho učení, činy, utrpení, smrt na kříži a zmrtvýchvstání. Boží království je tam, kde je Ježíš, dokonce i v nás. Boží království není žádné území, žádná říše. Ježíš je Král, jeho panování nebude mít konce. Boží království je „radostná zvěst“, kterou Ježíš nejen hlásal, ale také ztělesňoval. V Eucharistii se díky Ježíši stává minulost přítomností a také budoucností. Spásonosné skutky se neopakují, ale zpřítomňují. Ježíš je v Eucharistii přítomen celým svým životem. Nemůže se od svého života oddělit jako každý jiný člověk. Zůstává navždy tím, kdo se narodil v Betlémě, zemřel na Golgotě na kříži a vstal z hrobu. V jeho svátostné přítomnosti musí být zahrnuto všechno, co bylo obsahem jeho života. Proto je slavení mešní oběti identické s obětí na kříži, protože Ježíš nemůže ze svého života vyškrtnout svoji smrt za hříchy. Ve smrti na kříži přinesl Ježíš Otci i nám nekonečnou oběť, sebedarování bez hranic. Toto darování se možná ještě hmatatelněji než při jeho smrti na Golgotě vyjadřuje v tajemství Eucharistie. To hmatatelné zde můžeme chápat doslova. Ježíš nám daruje v tajemství Eucharistie přístup ke své osobě. V Eucharistii nám Ježíš zvěstuje Boží království, zvěstování je samotnou Eucharistií. Ježíš v Eucharistii je Králem nebeského království. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54) Když k nám přichází Ježíš ve svatém přijímání, je hmatatelné, že Boží království je v nás. Eucharistie je zárukou, že přijde čas, kdy Boží království bude všude a nic mimo to nebude existo-

vat. Pak už nebude možné mluvit o čase. Čas už také nebude. Pak už nebude ani Eucharistie, ale ten, který je v Eucharistii přítomen, bude žít a kralovat navěky a my s ním.

Eucharistie je Ježíš Kristus, který se proměnil na hoře Tábor

Tradice mluví o hoře Tábor, kde Ježíš třem vybraným apoštolům ukázal kousek své nádhery. Ukázal, co v sobě nosil a co skrýval. Ježíš byl Syn Boží a při svém vtělení neodložil vznešenost svého Otce. Apoštolové o tom nesmí pochybovat, i když ho uvidí v Getsemanské zahradě, jak se bojí, trpí a potí se krví.

Ještě je jiná hora, hora Sion v Jeruzalémě. Tam poprvé slavil Eucharistii. Na eucharistických způsobách, chlebu a víně, se kousek nebeské nádhery neukázal. Eucharistie skrývá to, co obsahuje. Ježíš nemůže být přítomen v Eucharistii, aniž by nepřebýval v nádhře svého Otce.

Ježíš svého času předpověděl zničení města Jeruzaléma: „Nezůstane kámen na kameni!“ Dům, ve kterém se odehrávala poslední večeře na hoře Sionu, byl prokazatelně jedinou budovou, která nebyla zničena. V tomto domě slavil Eucharistii apoštol Jakub, první jeruzalémský biskup. Tento dům byl prvním kostelem nejen v Jeruzalémě, ale vlastně na celém světě. Římský vojevůdce Titus, který velel jednotkám, si zřídil před tímto domem na Sionu svůj velitelský stan. Stál k němu zády. Všechno, co před sebou viděl, celý zbytek města, nechal srovnat se zemí. První kostel byl ušetřen. Po zničení města se tam mohli scházet křesťané, kteří v Jeruzalémě zůstali.

Eucharistie ztělesňuje „nový Jeruzalém“, slunce, které nezapadá.

Eucharistie je Ježíš Kristus, který ustanovil Eucharistii

U této formulace kladu důraz na sloveso dát. Ježíš žije svátostně v Eucharistii a Eucharistie je s Ježíšovou osobou identická. Jeho přítomnost chce být Božím darem pro nás. Ježíš chce být v Eucharistii nejen přítomný, ale chce patřit nám. Vydává se nám, tak jako se vydal vojákům v Getsemanské zahradě a později katům. Samozřejmě od nás očekává něco jiného než od svých tehdejších nepřátel. V každém případě je jeho vyda-

nost tehdy a tam a teď a tady bezbřehá. Ježíš nám daruje Eucharistii, abychom ji mohli darovat dál, především jeho nebeskému Otci. Když slavíme eucharistickou oběť, nejsou naše ruce prázdné. Přinášíme to nejcenější, co vůbec může být, Tělo a Krev Božího Syna. Ježíš se stal naším obětním beránkem, aby mohl být naším obětním darem. Tento obětní dar v našich rukou posvěcuje a dává větší cenu tomu, co také přinášíme, totiž naše odevzdání se a oběť našeho života. Je to podobné jako s onou kapkou vody, kterou kněz přilévá do vína a která je také proměněna v Kristovu Krev. Jakou hodnotu má ta kapka vody, když se nejprve rozplyne ve víně a pak se stane Kristovou Krví?

Ježíš nám daroval Eucharistii, protože také myslel na svého Otce. Touto obětí, kterou přinášíme, je Otec oslaven v plnosti. Řečeno obchodně, dochází k výměně nekonečných hodnot. Neměli bychom být pouze těmi, kteří jen rozdávají Eucharistii, vykonavatelé oběti, „ve které má Otec zalíbení“, ale také jejími příjemci. Když nám chce Ježíš v Eucharistii patřit, chce od nás nejen to, abychom ho předávali dál, ale také v nás chce zůstat. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“

Právě ve svatém přijímání vidíme zřetelně, jak je nám Ježíš vydán a jak se jeho vydanost realizuje. Ježíš se nám daruje tím, že je naším jídlem a pitím. „Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já ho vzkřísím v poslední den.“ Ježíš chce říct: Nemůžete mě vlastnit bez toho, abyste měli věčný život, od kterého se nemohu oddělit. Pokud mě milujete, máte také všechno, co mi patří. Pavel to vyjádřil takto: Boží dědici a spoludědici Kristovi.

(Pokračování)

*Z knihy Leo Kuchař: Eucharistie.
Mosaiksteine und Blitzlichter.
Eucharistischer Gebetskreis,
o. J. Wien 1981.
Přeložil -vm-*

Poznámka překladatele: Citáty z Nového zákona jsou podle liturgického překladu, citáty ze Starého zákona podle ČEP.

Bitvy Boží

Pohled do zbrojnice církve

Duchovní nemají mít žádné zbraně, říká se. Duchovní mají povinnost být mírumilovní. Tak to vyplývá z Písma svatého.

Na druhé straně se mají duchovní orientovat na Ježíše Krista, to je také známé. Ale v evangeliích čteme, že Kristus vůbec nebyl žádný pacifista. Násilné vyhnání kupců z chrámu v Jeruzalémě to dokazuje stejně jako jeho zmínka o meči, který má přinést, nebo o ohni, který by chtěl vrhnout na zem.

Musíme si ale přesněji všimnout, ve kterých případech je Pán mírný a kdy je spíše strohý až agresivní. Ten druhý případ zjišťujeme tehdy, když se jedná o pravdu a její obranu. Pak nezná „pardon“, pak je mírný Spasitel veskrze bojovný.

Podle tohoto příkladu byli také papežové v církevních dějinách tu a tam ozbrojeni. I když nám není nic známo o papežské zbrojnici – s výjimkou té, která patří Švýcarské gardě.

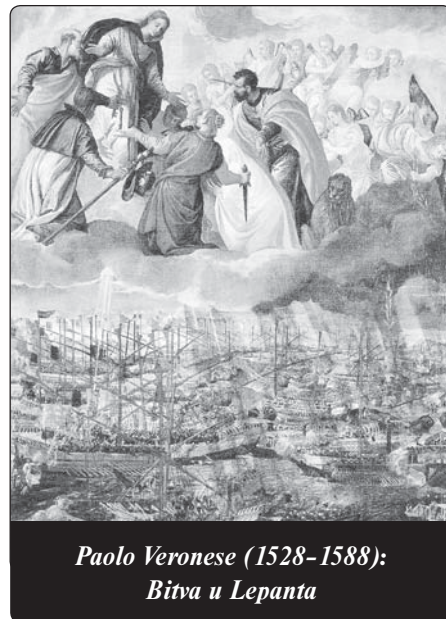
Papežové nejsou vyzbrojeni meči a kopími, ale jinými zbraněmi: jinak než politici a generálové – jsou obrnění milostí Kristovou, která dává nástupci sv. Petra být stejnou skálou, jakou byli sami apoštolové. Papežové bojují slovem Božím, zápasí zbraněmi přesvědčení. A nebojují ze záliby, nýbrž kvůli Božímu království, které bývá někdy vystaveno zlým útokům.

Kdo si otevře noviny nebo zapne televizi, může to denně potvrdit. Neférové a neuctivé útoky na zástupce církve nebo i na Krista samého, jehož kříž urážejí připíchnutými žábami a jinými potupami, nebo když pokojným demonstrantům při „Pochodu pro život“ v Berlíně vytrhují z rukou kříže a házejí je do řeky Sprévy. Nejhorší jsou v současnosti krvavé útoky na křesťany v Sýrii a v severním Iráku, kde kříž Kristův je pro všechny, kdo v něj věří, přímo tělesným znamením odporu, kde jsou v současnosti křesťané přibíjeni na kříž a bestiálním způsobem jsou jim stínány hlavy.

Ale jak se máme proti tomu bránit, abychom přitom nenapadli lásku k nepřítelům?

V dějinách církve existuje vynikající příklad, je znám jeden papež, který bez okolků a v plné angažovanosti mával jednou zbraní. A ještě více, on ji dokonce všem křesťanům doporučoval. Ale ta nepocházela z dílny zbrojře či puškaře, nýbrž si ji může každý sám vyrobit, nebo dokonce – úplně legitimně až do dneška – koupit v obchodě s devocionáliemi. Je to růženec, a ten, který jej doporučoval jako zbraň, byl svatý papež Pius V.

Tenkrát, v 16. století, šlo o střetnutí s Turky, kteří chtěli na západ rozšířit islám podle pravidel džihádu, svaté války. Ce-

Paolo Veronese (1528–1588):
Bitva u Lepanta

lé francouzské, italské a španělské pobřeží mělo připadnout pod tureckou, to znamená islámskou nadvládu. Rozhodnout se mělo při velké námořní bitvě u Lepanta. Nešlo o politiku, šlo o svobodu víry, o zachování křesťanství v Evropě.

Papež se zúčastnil bitvy svým způsobem. Zavolal do boje veškeré křesťanstvo. Ale ne s meči a děly, ale volal k modlitbě růžence, aby bylo zabráněno pronikání islámu do křesťanských zemí.

Zbraň papeže byla úspěšná. Dne 7. října 1571 byli Turci u Lepanta křesťanskou flotilou zahnáni na útěk. A od té doby se stal nový svátek pevnou součástí církevního kalendáře: 7. října – památka Panny Marie Růžencové (původně Panny Marie Vítězné). Papež Klement XI. ho v roce 1716 učinil závazným pro celou církev, dodnes nám připomíná moc modlitby.

Dnes bezpochyby existuje nebezpečí, že poskytneme vlastním úpadkem prostor víře, která není křesťanství nakloněna. (...) Podle slov G. K. Chestertona, že správný voják nebojuje z nenávisti proti tomu, kdo leží před ním, ale z lásky k těm, kteří jsou za ním, a tyto brání, si proto připomeňme zbraň, kterou můžeme použít jako prostředek v boji proti bezvěrectví našich dnů a také v boji proti lhotejnosti mnoha lidí v našem okolí. Je to modlitba růžence. (...)

Vždyť růženec je tichou a mocnou zbraní v boji proti vnějšímu pronásledování křesťanů a také proti vnitřním nepřítelům v církvi, kteří způsobili také mezi křesťany nevěru a úpadek mravů ve formě

Komunita Cenacolo – upřesnění

Ve Světle č. 38/2015 jsme na str. 10–11 uveřejnili článek o komunitě Cenacolo. V závěru jsme v poznámce redakce uvedli, že tato komunita existuje i v Česku. Pozorný čtenář (s vlastní zkušeností s komunitou) nám však sdělil, že v současné době komunita Cenacolo nemá v ČR žádný dům a lidé, kteří založili uvedené webové stránky (www.cenacolo.cz), nejsou v kontaktu s komunitou založenou matkou Elvírou. Nejbližší domy jsou na Slovensku, v Polsku a v Rakousku.

V současnosti se v naší republice scházejí rodiče a přátelé komunity Cenacolo, kteří se modlí na úmysl, aby jednou i u nás vznikl takový cenacolský dům, který bude vedený v duchu matky Elvíry, a tak bude pomáhat našim dětem i těm, kteří takovou pomoc potřebují.

Zde jsou odkazy na webové stránky, které mají přímou návaznost na činnost matky Elvíry: hlavní italský web – www.comunitacenacolo.it, Česká republika – www.komunitacenacolo.cz, Slovensko – www.cenacolo.sk, Polsko: www.nie-narkotykom.sos.pl.

Redakce

▶ relativismu a lenosti. Ve smyslu ochranného prostředku proti všemu odporu vůči Bohu patří bezpochyby růženec k základní výbavě každé katolické zbožnosti.

Protože tak jako modlitba růžence, kterou papež Pius V. kladl křesťanstvu na srdce, pomohla k tomu, aby dne 7. října 1571 papežská flotila zvítězila v námořní bitvě u Lepanta proti Osmanům, a tím uchránila západní země před tehdejšími pokusy o islamizaci, tak také dnes se růženec se svým účinkem nemine – pokud se jej budeme modlit! Růženec se tedy musí stát pevnou součástí všedních dnů katolíka. Kdo se růženec pravidelně nemodlí, ponechává církev a lidi, kteří jsou jí svěřeni, napospas!

Nyní v měsíci říjnu, který se kvůli vítězné modlitbě růžence v říjnu 1571 od té doby nazývá také „růžencovým měsícem“, vychází tedy výzva ke všem, kteří uchovávají víru v nebeský arzenál milého Boha. Tato výzva zní: Modlete se pravidelně růženec! A jestli jste se jej už dlouho nemodlili, začněte trénink a modlete se alespoň jeden desátek růžence za den! Můžete se ho modlit ráno, ještě před začátkem denního zaměstnání. Věnujte těmto deseti „Zdravas“ alespoň stejnou pozornost jako důkladnému čištění zubů! I když nemáte šanci denně se slyšitelně připojit k mnoha bratřím a sestrám z celého světa, můžete se přesto zařadit do velikého proudu modlících se, když jste sami v autě nebo jdete pěšky do práce. Můžete využít času v čekárně u lékaře. (...)

Ke zvládnutí obvyklé výhrady, že „se nemohu při stálém opakování soustředit na každé Zdravas Maria“ existuje osvědčený prostředek: Pomoc k soustředění při modlitbě poskytne, když se každý Zdravas věnuje určité prosbě nebo určitému člověku. Nebo když na začátku dne se při jednom, například po cestě modlenému desátku, obětuje každé „Ave“ za všechny problémy, které jsem slyšel v ranních zprávách v rádiu. Nebo je možné každou perlu věnovat činnosti, která nás ten den čeká: návštěva lékaře, nákup, setkání v rodině, požadavky v povolání atd. Nebo přes den je možné cestou nebo při čekání na zastávce modlitbu zaměřit na lidi, kteří nás náhodně obklopují. Nebo večer: V pohledu nazpět na prožitý den je toho tolik, co bychom mohli přednést Matce Boží. A co jsme prožili, ještě jednou můžeme probrat

„Sama nebeská Královna propůjčila této modlitbě velkou sílu. V to se musí věřit proto, protože podle její vůle a vlivu slavného otce Dominika byl zaveden a rozšířen v době katolické víře nanejvýš nepřátelské, která není nepodobná té naší, takřka jako velmi mocný válečný nástroj k porážce nepřátel víry. Protože bludná sekta albigenských byla částečně tajná, zčásti veřejná a pronikla do mnoha krajů, osklivá odnož manichejců, jejichž obrovské omyly se znovu probudily a jejichž představy, vraždy a smrtelná nenávisť proti církvi se jen znovu obnovily. S lidskou ochranou proti této veskrze škodlivé a svévolné chásce se nemohlo vůbec počítat, zřejmá Boží pomoc přišla prostřednictvím mariánského růžence. Tak byla poctou Panny, slavné vítězky nade všemi bludy, otřesena a zlomena moc bezbožníků, ale víra nesčetných lidí byla uchráněna neporušená.“

(Papež Lev XIII., oběžník „Octobri Mense“, 1891)

v modlitbě. V krajním případě náhlé ztráty soustředěnosti může dokonce pomoci telefonní seznam, když se každé „Ave“ budeme modlit za každého, kdo je uvedený v seznamu podle abecedy.

Kdo to považuje za bláznivou myšlenku, nepochopil, jakou moc má modlitba! Vždyť je hlubokou skutečností, že se Duch Svätý dá pohnout naší modlitbou na přímluvu Matky Boží a svatých. Růženec je tedy tichá, ale mocná zbraň k boji proti zlu, proti bezbožnosti a proti lhostejnosti našich dnů, a dokonce proti nejradiálnějším pokusům víru krvavě

vyhladit. Je to prostředek, který bychom dále neměli nechat nevyužitý.

Růženec nepatří do šuplíku, ale má se ukládat na dosah ruky! A brát jej s sebou na denní cesty, stejně jako mobilní telefon a čistý kapesník. Protože růženec je zbraň velmi potřebná v našich dnech. Je to zbraň, která nezraňuje, ale vytváří mír, zbraň, která nechává zbraně mlčet a z nepřátel dělá přátele. Kdo se modlí růženec, není nikdy sám, ani teď, ani v hodinu své smrti. Amen.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 210/2014 přeložil -mp-

Bitva u Lepanta v roce 1571, malba neznámého autora

Tenkrát, v 16. století, šlo o střetnutí s Turky, kteří chtěli na západ rozšířit islám podle pravidel džihádu, svaté války...

* * *

Nešlo o politiku, šlo o svobodu víry, o zachování křesťanství v Evropě.

* * *

Papež se zúčastnil bitvy svým způsobem. Zavolal do boje veškeré křesťanstvo. Ale ne s meči a děly, ale volal k modlitbě růžence, aby bylo zabráněno pronikání islámu do křesťanských zemí.

Laudato si

V upomínku na slavný sluneční chvalozpěv sv. Františka pojmenoval papež František svoji druhou encykliku z 24. května 2015 „Laudato si“. To, co nás křesťány zavazuje k ochraně přírodního prostředí a k ekologickému chování, je pohled na Boha Stvořitele. Přesně toto chce papež František podtrhnout vstupem „Bud' pochválen, můj Pane“. V roce 1923 vydal anglický spisovatel Gilbert Keith Chesterton (1874–1936) mimořádnou knihu o svatém Františkovi. V ní význačnými slovy vyjadřuje, že nesmíme tohoto světce považovat za pouhého milovníka přírody, ale je třeba vidět, že z lásky ke Stvořiteli byl naplněn žhavou úctou vůči všem věcem. V následujících řádcích uvádíme některé výňatky z této knihy, které byly přeloženy podle nového německého překladu Dietera Hattrupa z roku 2013.

Jeho oči žhnuly ohněm

František z Assisi byl postavy štíhlé. Taková štíhlost ve spojení s velkou čílostí vyvolává dojem malosti. On byl ale větší, než vypadal. Byl střední postavy, jak ho popisují jeho životopisci. Jistě byl velmi aktivní, a vzhledem k tomu, co vytrpěl, musel mít poměrně pevné zdraví. Měl hnědou, jižanskou barvu kůže a nosil tmavý, řídký, zašpičatělý vous, jak jej vidáme na obrázcích pod kapucemi skřítků. A jeho oči žhnuly ohněm, který ho stravoval ve dne v noci.

V líčení všeho toho, co řekl a dělal, bychom se mohli domnívat, že byl povahou ještě čilejší, než si představujeme u většiny Italů. Když se nám takto jeví, pak je také jisté, že všechna jeho gesta byla u něho dokonce ještě výraznější, než se u většiny Italů projevují jako gesta zdvořilosti a pohostinnosti. Tyto skutečnosti, živost a přátelskost, jsou vnějšími znaky něčeho, co ho odlišovalo velmi zřetelně od mnohých, kteří se možná zdáli být větší, než ve skutečnosti byli. Po právu se považuje František z Assisi za zakladatele středověkého a tím i moderního divadla. On byl protikladem egoistické teatrální osobnosti. Ale nehledě k tomu, byl nanejvýš dramatickou osobností. Tuto stránku jeho povahy pochopíme nejlépe, když uvážíme, co se často považuje za vlastnost vnitřního klidu nebo jako láska k přírodě. Jsme nuceni použít tento výraz, a přesto je to úplně špatný výraz.

Svatý František nebyl žádný milovník přírody. Správně chápáno je milovník přírody právě tím, kým František nebyl. Toto označení chápe hmotný svět jako neurčité životní prostředí, jako určitý druh po-

citového panteismu. V dobách romantické literatury, v době Byrona a Scotta, si mohli snadno představovat, že poustevník sedí ve zříceninách kapele (pokud možno za svitu měsíce) v souladu se svátečně naladěnými lesy a tichými hvězdami, aby našel klid a shovívavou radost, zatímco se přehrabuje v roli pergamenu nebo ve svazku Bible, jejíž liturgickou funkci autor tak úplně neznal. Zkrátka, poustevník mohl milovat přírodu jako pozadí, jako kulisu.

Ale ona nebyla pro svatého Františka nikdy kulisou. Mohli bychom říci, že jeho život byl vždycky bez kulisy, mimo nějakou božskou temnotu, z níž božská láska stvořila to mnohotvárné stvoření, jedno po druhém. On viděl všechno dramaticky, nikoliv jako celý obraz, nýbrž jako jednání v divadelní hře.

*Peter Paul Rubens (1577–1640):
Sv. František z Assisi*

Nějaký pták proletěl vedle něho jako šíp, s určitým úmyslem a cílem, který byl cílem života, a nikoliv jako je tomu u šípů, aby byl cílem smrti. Nějaký keř mohl považovat za lupiče. A byl skutečně připraven přivítat lupiče jako ten keř.

Chtěl vidět každého sama o sobě a jako svatého

Zkrátka, mluvíme o muži, který nemohl vidět les jenom jako samé stromy. Svatý František ani nechtěl vidět les jako samé stromy. Chtěl vidět každý strom sám o sobě a jako svatý, protože je dítětem Božím, a proto bratrem a sestrou lidí. Ale nechtěl stát před divadelní kulisou, která tvoří jenom pozadí a která nese všeobecný nápis: „Scéna: Les.“ Všechno se odehrává v popředí, tedy na rampě. To je způsob, v němž on jako básník představuje úplný protiklad vůči panteistům. On nenazýval přírodu svojí matkou, ale jmenoval osla svým bratrem nebo vrabce svojí sestrou. Považoval pelikána za svojí tetu a slona nazýval svým strýcem, což považoval za možné, protože byli zvláštní stvoření, kterým Stvořitel vykázal zvláštní místo, aniž by byli pouhým výrazem evoluční energie věci.

Tato nápadná, nebo dokonce strašná vlastnost věcí, které svatý František viděl, je velmi důležitá, protože osvěcuje jeho život. Tak jako viděl dramaticky všechny věci, tak byl sám vždycky dramatický. Byl básníkem, jehož život byl jedinou básní. On nebyl jenom pěvcem, který zpívá svoji píseň, byl dramatikem, který má schopnost hrát sám svoji vlastní roli. Věci, které říkal, měly více fantazie než ty, které psal, a ty věci, které konal, měly více fantazie než ty, o nichž mluvil. Celý průběh jeho života se skládal z řady scén, v nichž měl vždycky štěstí přivést věci k dobrému konci. Řeči o umění života znějí dnes spíše uměle než umělecky. Svatý František ale udělal v přesném smyslu uměním sám život, i když byl uměním neúmyslným. Mnohé z jeho činů se budou zdát pro rozum groteskní a zmatené. Ale byly to vždycky činy, žádná vysvětlování. Znamenaly vždycky to, co podle jeho názoru měly znamenat.

Podivuhodná živost, s níž se vryl do paměti a do fantazie lidí, spočívá především v tom, že byl stále znova vnímán za tak dramatických okolností. Od okamžiků

► ku, kdy roztrhl svoje šaty a hodil je svému otci pod nohy, až k okamžiku, kdy se při umírání rozložil na nepokrytou zem ve tvaru kříže, se skládal jeho život z takových nevědomých posunků a ochotných gest.

Zdvořilost a stálý postoj úcty

Srdečnost svatého Františka a jeho stálé zabývání se myšlenkou bratrství by bylo chápáno úplně špatně, kdybychom je považovali za družné společenství, které je maloměstáckou formou bratrství. Často mají nepřátelé a také přátelé tohoto demokratického ideálu představu, že takový tón k tomu nutně patří. Lidé si myslí, že rovnost znamená stejnou neúctu všech lidí, zatímco má znamenat stejnou úctu.

Každopádně to nebyla tato rovnost, která se Františku z Assisi přisuzuje, nýbrž rovnost protikladného druhu. Bylo to kamarádství, které ve skutečnosti spočívalo na úctě. Dokonce v pohádkové oblasti čisté fantazie, v zemi květin a zvířat, a dokonce neživých věcí, zůstával ve stálém postoji úcty. Jeden můj přítel označil jednou jistého známého jako člověka, který by poprosil i kočku za odpuštění. Svatý František by se skutečně kočce omluvil. Když byl jednou v lese naplněném ptačím švitořením a chystal se kázat, řekl s půvabným gestem: „Malé sestřičky, poté, co jste vy přišly ke slovu, je teď čas, abych také já byl slyšen.“ A ptáčky umlkli, čemuž jsem rád uvěřil.

Nehledě na čarovné síly mají lidé s touto magnetickou přitažlivostí a s takovým intenzivním zájmem o zvířata často nad nimi podivuhodnou moc. Svatý František vykonával svoji moc vždycky s jemnou úctou. Mnohé z toho bylo druhem symbolického žertu, zbožnou pantomimou, ze které se dalo poznat znamení jeho božského poslání, že Boha ve všech stvořeních nejenom miloval, ale i uctíval. To bylo pro něho typické! Tak prosil o odpuštění nejenom kočku a ptáčky, ale také stoličku, na kterou se posadil, nebo stůl, ke kterému si sedl. Někdo, kdo by ho v jeho životě sledoval, jenom aby se posmíval milému blázinkovi, by ho snadno mohl považovat za blázna, který se uklání před každým kulem nebo smeká klobouk před každým stromem. To všechno patřilo k jeho instinktu pro fantastická gesta. On dával světu lekci způsobem bož-

Všemohoucí, dobrý Pane,

milujeme tě všichni z celého srdce, celou duší, celou myslí, vši silou a mocí, všemi silami ducha a těla, vši náklonností a žádosť, z hlubin srdce, všemi svými touhami a celou svou vůlí, který nám všem jsi dal celé své tělo, celou duši a život a stále nám je dávaš. Ty jsi nás stvořil a vykoupil a svým milosrdenstvím spasiš; nám ubohým a bídným, ošklivým, nestálým, nevděčným a zlým lidem prokazuješ všechno dobré.

Nic jiného tedy nežádáme, nic jiného si nepřejeme, v ničem jiném nenacházíme zalíbení a potěšení než v tobě, svém Stvořiteli, Vykupiteli a Spasiteli, jediném pravém Bohu, který jsi plností dobra, všechno dobro, celé dobro, pravé a nejvyšší dobro, který jediný jsi dobrý, který jediný jsi svatý, spravedlivý, pravdivý a věrný, u tebe je celé odpuštění, všechna milost, celá sláva na věky věků. Amen.

*Srov. Sv. František, Nepotvrzená řeč 23,23-30
(Zdroj: www.praha.minorite.cz)*

sky mlčenlivé abecedy. Ale když se tento obřadný prvek projevoval dokonce u nejdůležitých nebo malých podnětů, tak se význam stal vážnějším v jeho vážné práci, která byla apelem k lidstvu, nebo spíše k jednotlivým lidem.

Uvažoval jsem, že svatý František pro samé stromy neviděl les. Odpovídá více pravdě, když řeknu, že úmyslně neviděl lidstvo pro samé lidi. To právě odlišuje tohoto opravdového demokrata od nějakého pouhého demagoga.

On nikdy neklamal ani sebe, ani jiné iluzí masové sugescie. I když se mu líbila monstra, nikdy před sebou neviděl mnohohlavou bestii. Viděl jenom obraz Boží, mnohotvárný, ale nikdy nejednotvárný. Pro něho zůstal člověk vždycky člověkem a nezmizel nikdy v hustém davu lidí jako v poušti. Vážil si všech lidí, to znamená, že je nejenom miloval, ale také všechny respektoval. Co mu dávalo jeho neobyčejnou moc? Od papeže po žebráka, od syrského sultána v jeho stanu až k otrhanému lupiči, který se vyplížil z lesa, nebylo nikdy jediného člověka, kterého by uviděl svými hnědými žhnoucima očima, aby si nebyl jistý, že Francesco Bernardone má opravdový zájem o něho a o jeho vnitřní život, od kolébky až po rakev; že si ho bude vážit a brát ho vážně a nebude jenom kořistí sociální politiky nebo jenom zařazený do seznamu nějakého úředního dokumentu. Pro tuto jak morální, tak také náboženskou ideu není žádné jiné pojmenování než pokora. Blahově se takto neprojevuje, protože to je více než jen zamýšlený entuziasmus, milosrdenství se také tak neprojevuje, proto-

že to není pouhý soucit. Dá se to označit jenom jako počínání, které se dá nazvat „dobrým způsobem“.

Je možno říci, že svatý František se při nahé prostotě svého života držel jediného kousku přepychu, a to dvorských způsobů. Zatímco na nějakém dvoře je jeden král se stovkou dvořanů, je v tomto příběhu jeden dvořan vedle sta králů. Protože on jednal s množstvím lidí jako s množstvím králů. Skutečně a opravdu oslovovalo toto chování ty stránky v člověku, kterých se chtěl dotknout. Tím není řečeno, že by dával zlato nebo třeba chleba. Vždyť existuje přísloví, podle něhož může být každý hýřil štědrý – ale plný pohrdání. Kolikrát je možno věnovat pozornost a čas. Vždyť mnozí filantropové a dobročinní úředníci konají svoji práci úplně chladně a se strašným pohrdáním v srdci. Žádný plán nebo návrh, žádná účinná organizace nevrátí zlomenému člověku sebeúctu nebo pocit, že mluví se sobě rovným. Jedno gesto to skutečně je. S tímto gestem se pohyboval František z Assisi mezi lidmi, a brzy se ukázalo, jaké kouzlo v sobě skrývalo a jak očarovalo dvojím způsobem. Musíme si představit docela přirozené gesto, bylo to téměř gesto odpuštění. Musíme si představit, jak pospíchal světem s živou zdvořilostí, skoro jako v pohybu člověka, který padá na kolena, zpola ze spěchu, zpola poskytováním cti. Čilý obličej pod hnědou kapucí patřil muži, který stále někam šel, jako by pronásledoval let ptáků. Smysl pro pohyb je skutečně tím vysvětlením pro velký převrat, který způsobil.

Z Kirche heute 8+9/2015 přeložil -mp-

Pondělí 5. 10. 2015

6:05 Více než diaspora 6:20 Hudební magazín Mezi pražci 7:05 Buon giorno s Františkem 8:05 V pohorách po horách - Křák 8:15 Přejeme si ... 8:30 Pro vita mundi (127. díl): Pavel Tunák II. 9:10 BET LECHEM - vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas - španělský augustián v Praze 9:25 Dvanáct rwandských mučedníků 9:40 Chléb náš vezdejší 9:55 Missio magazín 10:55 Putování modrou planetou: Galapágy - pekló, nebo ráj? [L] 11:40 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 11:45 Od slunéčka do tmy: Sýkora 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Řeckokatolický magazín 13:05 Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy 13:40 Noemova pošta: září 15:15 V souvislostech (110. díl) 15:35 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 16:25 Noční univerzita: Karel Řežábek - Kdo to viděli, reptali 17:30 Zachraňme kostely (7. díl): kostel sv. Markéty ve Skytalech 17:55 Ars Vaticana (11. díl) 18:10 Salesiánský magazín 18:25 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 18:30 Od slunéčka do tmy: Janiček Poturčenec 18:40 Terra Santa News: 30. 9. 2015 19:00 Vatican magazine (830. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:35 Přejeme si ... 20:00 Sedm výprav Josefa Vágnera [L] 21:35 ARTBITR - Kulturní magazín [P] 21:45 Klapka návraty [P] 22:40 Noční univerzita: P. Petr Karas - Žít, a ne živořit 23:30 Vatican magazine (830. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl - Pečovat o společný domov 1:35 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 10. 2015

6:05 Svatováclavský hudební festival 2013: Kompletní provedení dochovaného díla Bohuslava Matěje Černohorského 7:20 Pod lampou: Hurá do školy? 9:25 Muzikanti, hrajte 10:00 Vatican magazine (830. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: P. Petr Karas - Žít, a ne živořit 11:20 V souvislostech (110. díl) 11:40 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 11:45 Od slunéčka do tmy: Janiček Poturčenec 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Jak potkávat svět 13:40 V pohorách po horách - Křák 13:50 Vy, kteří jste zůstali - Rwanda 14:00 BET LECHEM - vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas - španělský augustián v Praze 14:15 Ars Vaticana (11. díl) 14:25 Kulatý stůl - Pečovat o společný domov 16:00 Přejeme si ... 16:15 Cesta do Turecké země (9. díl) 16:35 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2014, 2. díl 17:20 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 17:45 Přejeme si ... 18:00 Noeland (3. díl) 18:25 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 18:30 Od slunéčka do tmy: Obrázek na díle 18:40 Desatero pro děti - Čtvrté přikázání: Cti svého otce i matku 18:50 Hudební magazín Mezi pražci 19:30 Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2015 [P] 20:00 Pavel VI. - nepochopený papež 21:00 Outdoor Films s Mnislavem Zeleným - Žil jsem a budu žít mezi indiány 22:35 P. S. 22:45 Řeckokatolický magazín [P] 23:00 Terra Santa News: 30. 9. 2015 23:20 Charita ve středu (16. díl): Pomoc drogově závislým 0:25 Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh 0:40 Jezuité o: Mariánská zjevení 1:00 Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2015 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 10. 2015

6:05 Vatican magazine (830. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Outdoor Films se Štěpánem Černouškem - Sibiřské gulagy 8:05 Řeckokatolický magazín 8:20 Salesiánský magazín 8:35 Noční univerzita: Karel Řežábek - Kdo to viděli, reptali 9:35 Ars Vaticana (11. díl) 9:50 Generální audience [L] 11:00 Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2015 11:20 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 2. část 11:45 Od slunéčka do tmy: Obrázek na díle 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kláštera premonstrátů, Želiv [L] 12:50 Klapka návraty 13:45 ARTBITR - Kulturní magazín 13:55 Buon giorno s Františkem 15:00 Jezuité o: Mariánská zjevení 15:20 Zachraňme kostely

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

(7. díl): kostel sv. Markéty ve Skytalech 15:40 Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2015 16:05 Jak potkávat svět 17:25 Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh 17:45 20 let Telepace na Slezské lili 18:00 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě [L] 19:05 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 19:10 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! 19:20 Terra Santa News: 7. 10. 2015 [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Adorace z kláštera premonstrátů v Želivě [L] 21:05 BET LECHEM - vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček - O zjevení Panny Marie Guadalupské v Mexiku. 21:20 Noční univerzita: Michelle Moran - Jedno ti schází [P] 22:35 Generální audience Svatého otce 23:10 Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy 23:45 Svatováclavský hudební festival 2013: Kompletní provedení dochovaného díla Bohuslava Matěje Černohorského 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 10. 2015

6:05 Vy, kteří jste zůstali - Rwanda 6:15 Putování modrou planetou: Galapágy - pekló, nebo ráj? 7:00 BET LECHEM - vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček - O zjevení Panny Marie Guadalupské v Mexiku. 7:15 Přejeme si ... 7:35 Řeckokatolický magazín 7:50 Cesta do Turecké země (9. díl) 8:10 Zachraňme kostely (7. díl): kostel sv. Markéty ve Skytalech 8:30 V pohorách po horách - Křák 8:40 Škola křesťanského života a evangelizace 8:50 Ze zákulisí celostátního setkání animátorů v Třebíči 9:00 Jezuité o: Mariánská zjevení 9:20 Hudební magazín Mezi pražci 10:05 Kulatý stůl - Pečovat o společný domov 11:40 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Svatováclavský hudební festival 2013: Kompletní provedení dochovaného díla Bohuslava Matěje Černohorského 13:35 Generální audience Svatého otce 14:05 Muzikanti, hrajte 14:35 Klapka návraty 15:25 Noeland (3. díl) 15:50 Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2015 16:10 Sedm výprav Josefa Vágnera 17:40 Ars Vaticana (12. díl) 17:50 Terra Santa News: 7. 10. 2015 18:15 Desatero pro děti - Čtvrté přikázání: Cti svého otce i matku 18:25 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety 18:35 Přejeme si ... 18:50 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2014, 2. díl 19:30 Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2015 [P] 20:00 U NÁS aneb Od címbálu o lidové kultuře (117. díl) [L] 21:20 Putování po evropských kláštřech: Ekumenický ženský klášter v Grandchamp, Švýcarsko 22:00 P. S. 22:10 Pod lampou [P] 0:15 Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2015 0:35 Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh 0:55 Vatican magazine (830. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 10. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2015 6:30 Zachraňme kostely (7. díl): kostel sv. Markéty ve Skytalech 6:50 Národní kámen 7:30 Missio magazín 8:35 Řeckokatolický magazín 8:50 Noční univerzita: Michelle Moran - Jedno ti schází 10:05 ARTBITR - Kulturní magazín 10:15 Klapka návraty 11:05 Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy 11:40 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá

z kaple Telepace [L] 12:50 Přejeme si ... 13:05 Ars Vaticana (12. díl) 13:15 BET LECHEM - vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček - O zjevení Panny Marie Guadalupské v Mexiku. 13:35 Putování modrou planetou: Galapágy - pekló, nebo ráj? 14:20 Sedm výprav Josefa Vágnera 16:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2015 16:20 Pavel VI. - nepochopený papež 17:20 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 18:10 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 2. část 18:35 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně 18:40 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 18:45 Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh 19:05 ARTBITR - Kulturní magazín 19:15 Putování po evropských kláštřech: Ekumenický ženský klášter v Grandchamp, Švýcarsko 20:00 Kulatý stůl - Pečovat o společný domov [L] 21:40 Salesiánský magazín 22:00 VideoJournal české vědy [P] 22:15 Přejeme si ... 22:30 Misie naživo - Naděj i beznaděj 23:35 Lovci duší 0:10 V pohorách po horách - Křák 0:20 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2014, 2. díl 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 10. 2015

6:05 Jezuité o: Mariánská zjevení 6:25 Dvanáct rwandských mučedníků 6:40 Misie naživo - Naděj i beznaděj 7:45 Řeckokatolický magazín 8:00 Terra Santa News: 7. 10. 2015 8:20 Vy, kteří jste zůstali - Rwanda 8:30 Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi 9:05 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 9:10 Desatero pro děti - Čtvrté přikázání: Cti svého otce i matku 9:20 Noeland (3. díl) 9:45 Zachraňme kostely (7. díl): kostel sv. Markéty ve Skytalech 10:05 Přejeme si ... 10:25 Sedm výprav Josefa Vágnera 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Pod lampou 14:30 VideoJournal české vědy 14:45 Vatican magazine (830. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:15 Cesta do Turecké země (9. díl) 15:35 Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2015 16:00 U NÁS aneb Od címbálu o lidové kultuře (117. díl) 17:20 Listy z osamělého ostrova: List do Tytír (4. díl): Když je čas odejít [P] 17:55 Muzikanti, hrajte 18:25 Sedmihlásky - Pítala sa kočka kočky 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně 18:35 V souvislostech (111. díl) [P] 19:00 Podzimní festival duchovní hudby: chrám Panny Marie Sněžné Olomouc [L] 20:40 Cesta k andělům (96. díl): Michal Malátný [P] 21:30 V pohorách po horách - Skalka [P] 21:40 Harfa Noemova [P] 22:05 Škola křesťanského života a evangelizace 22:20 P. S. 22:30 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 23:15 Noční univerzita: Karel Řežábek - Kdo to viděli, reptali 0:20 Hudební magazín Mezi pražci 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 10. 2015

6:15 Cesta do Turecké země (9. díl) 6:35 Sedm výprav Josefa Vágnera 8:10 Ars Vaticana (12. díl) 8:20 U NÁS aneb Od címbálu o lidové kultuře (117. díl) 10:00 Mše svatá [L] 11:45 ARTBITR - Kulturní magazín 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (111. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:45 Cesta k andělům (96. díl): Michal Malátný 14:35 Muzikanti, hrajte [P] 15:05 Noční univerzita: Michelle Moran - Jedno ti schází 16:20 Putování modrou planetou: Galapágy - pekló, nebo ráj? 17:35 Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh 17:55 Sedmihlásky - Když jsem já šel přes Nadaj [P] 18:00 Noeland (4. díl) 18:20 Desatero pro děti - Páté přikázání: Nezbýješ - Buď dobrý [P] 18:40 Ars Vaticana (12. díl) 19:00 BET LECHEM - vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček - O zjevení Panny Marie Guadalupské v Mexiku. 19:15 Jezuité o: Trest smrti 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Závěrečný koncert festivalu Smetanovské dny z Měšťanské besedy v Plzni 21:20 V souvislostech (111. díl) 21:45 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě 22:50 VideoJournal české vědy 23:05 Pavel VI. - nepochopený papež 0:10 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:20 Zpravodajský souhrn týdne 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

**Neděle 4. 10. – 27. neděle
v mezidobí**

1. čt.: Gn 2,18–24
Ž 128(127),1–2.3.4–5.6
Odp.: srov. 5 (*Ať nám Hospodin
žehná po všechny dny našeho
života.*)
2. čt.: Žid 2,9–11
Ev.: Mk 10,2–16

Pondělí 5. 10. – ferie

1. čt.: Jon 1,1–2,1.11
Jon 2,3.4.5.8
Odp.: srov. 7c (*Ze záhuby jsi
vyvedl můj život, Hospodine!*)
Ev.: Lk 10,25–37

**Úterý 6. 10. – nezávazná
památka sv. Bruna**

1. čt.: Jon 3,1–10
Ž 130(129),1–2.3–4.7b–8
Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat
v paměti viny, Hospodine, Pane,
kdo obstojí?*)
Ev.: Lk 10,38–42

**Středa 7. 10. – památka Panny
Marie Růžencové**

1. čt.: Jon 4,1–11
Ž 86(85),3–4.5–6.9–10
Odp.: 15b (*Ty jsi, Pane, váhavý
k hněvu a svrchovaně laskavý.*)
Ev.: Lk 11,1–4

Čtvrtek 8. 10. – ferie

1. čt.: Mal 3,13–20a
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze
tomu, kdo svou naději vložil
v Hospodina.*)
Ev.: Lk 11,5–13

**Pátek 9. 10. – nezávazná
památka sv. Dionýsia a druhú
nebo sv. Jana Leonardiho**

1. čt.: JI 1,13–15; 2,1–2
Ž 9(9A),2–3.6+16.8–9
Odp.: 9a (*Podle práva bude
Hospodin soudit svět.*)
Ev.: Lk 11,15–26

**Sobota 10. 10. – nezávazná
sobotní památka Panny Marie**

1. čt.: JI 4,12–21
Ž 97(96),1–2.5–6.11–12
Odp.: 12a (*Radujte se,
spravedliví, v Hospodinu!*)
Ev.: Lk 11,27–28

PĚŠÍ POUTÍ PODPOŘME NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES 2015

V pátek 16. října 2015:

10.15 hod. ve Sloupě u Panny Marie Bolesné
• 16 km Moravským krasem • rozjímavý bib-
lický růženec • po celou pouť doprovázejí kně-
ží ze Křtin.

15.00 hod. ve Křtinách • Korunka k Božímu mi-
losrdenství ve stejnojmenné kapli • mše svatá
u hlavního oltáře • pak setkání s dalšími pout-
níky (mohou vyjet ze Staré osady v 16.00 nebo
v 16.15 hod.).

17.00 hod. odchod ze Křtin • 16 km po staré pout-
nické cestě • rozjímavý biblický růženec.

21.00 – 22.00 hod. v Husovicích v kostele Nejsvě-
tějšího Srdce Páně • adorace a večerní modlitba.
Poutnický nocleh u bratří františkánů (spacáky
a karimatky svoje), brněnští přespí doma.

V sobotu 17. října 2015:

7.00 – 8.00 hod. ranní modlitba, adorace a odchod.

9.00 hod. příchod k na náměstí Svobody a přípravný
program, NEK.

Přihlášky:

poutnik-jan@seznam.cz nebo tel. 736 529 221.

Zveme všechny na pravidelnou **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH
RODINÁCH**, která se uskuteční **11. října 2015**. Pouť
povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky
Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**.
Cesta je dlouhá cca **8 km** a jde zhruba o **2 hodiny chůze**.
Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti
přidat: ve 12.45–13.00 hod. před katedrálou sv. Václava
(odchod ve 13.00 hod.), nebo asi ve 14.30 hod. pod
kopcem v Samotiškách (zde je také možné nastoupit
na autobus a vyvézt se nahoru), nebo v 15.00 hod. na
mši sv. v bazilice na Svatém Kopečku. **Bližší informace**
jsou na www.rodinnyzivot.cz nebo na tel. 587 405 251
či na e-mailu: reznickova@arcibol.cz.

SVATÝ KOPEČEK U OLOMOUCE

V neděli 18. října 2015 v 16.15 hodin pořádá Matice
svatokopecká ve Francouzském sále svatokopecké
fary **besedu s P. Františkem Liznou**, známým knězem
a cestovatelem.

**Zveme Vás do VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější
Trojice ve Zdoukách v neděli 11. října 2015 v 15 hodin.**
Scházíme se zde již šestnáctý rok. Tomuto večerádlu
bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na
programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré
knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večerádlu bude
zakończeno mší svatou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. ŘÍJNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 10.		PO 5. 10.		ÚT 6. 10.		ST 7. 10.		ČT 8. 10.		PÁ 9. 10.		SO 10. 10.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1653	1870	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1653	1870	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1554	1750	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1554	1750	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	719	812	1049	1169	1065	1186	1554	1751	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1655	1872	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	719	812	1050	1170	1553	1750	1555	1751	1096	1219	1556	1752	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:	SO 3. 10.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1660	1877	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1555	1751	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1661	1878	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1555	1751	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1059	1180	1074	1196	1555	1752	1105	1229	1121	1246	720	813
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1664	1881	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	719	812	719	812	1060	1181	1553	1750	1555	1751	1106	1230	1556	1752	721	813
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

V ÚŽASU Z NEJVYŠŠÍHO • SVATÝ RAFAEL ARNÁIZ BARÓN (1911–1938)

Paolino Beltrame Quattrocchi • Z italštiny přeložila Zdeňka Křešlíková • Redakce Eva Mešková a Ludmila Martinková

• Úvod Dom Samuel Lauras, opat v Novém Dvoře

Svěží duchovní životopis Rafaela Arnáize Baróna (1911–1938), trapisty z kláštera San Isidro ve Španělsku. Zemřel v pověsti svatosti ve věku sedmadvaceti let. Jako patrona mládeže jej blahorečil ještě Jan Pavel II., roku 2009 byl svatořečen. Rafaelův život byl plný zvrátů a překvapení, ale je v něm čitelná zlatá nit Boží milosti. Rafael pocházel z dobře situované rodiny, byl inteligentní a všestranně nadaný, oplýval humorem a chutí do života, rád se bavil s přáteli a sportoval. Studoval v Madridu architekturu, ale zajímala ho i hudba, poezie a malování. Jeho povolání do kontemplativního řádu ovlivnil strýc, k němuž jezdil na prázdniny. Přečetl si u něj knihu „Z bitevního pole do Trappy“, přerušil studium a požádal o přijetí k trapistům neboli cisterciákům přísné observance (OCSO). V klášteře se cítil velice šťastný, objevoval krásu mnišského povolání, ale záhy se u něj projevila vážná nemoc, takže se musel vrátit domů. Celkem čtyřikrát musel kvůli nemoci z kláštera odjet, ale vždycky se zase vrátil. Krátce před smrtí směl obléci hábit mnicha s věčnými sliby, ale tehdy už dožrál k životu v plnosti před Boží tváří.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 131x190 mm,
160 stran + 8 stran černobílé
obrazové přílohy, 219 Kč*

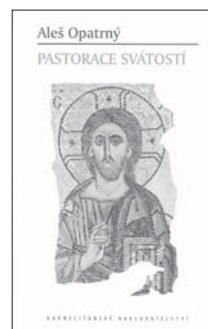

PASTORACE SVÁTOSTÍ

Aleš Opatrný • Redakce Dagmar Kopecká

Svatosti jsou podstatným projevem života církve. Jsou rovněž zakusitelným projevem lásky Ježíše Krista. Druhý vatikánský koncil i teologie zdůrazňují jejich význam pro život z víry, proto je třeba nahlížet tyto velké skutečnosti z různých stran. K tomu má dopomoci tato kniha, opírající se zejména o texty koncilu a Katechismu katolické církve.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x179 mm, 160 stran, 219 Kč*

KŘÍŽ JE MOU RADOSTÍ • ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH MATKY ROSY VŮJTĚCHOVÉ, ZAKLADATELKY KONGREGACE SESTER TĚŠITELEK BOŽSKÉHO SRDCE JEŽÍŠOVA

Elena Sebiňová • Úvod Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze

Touha dělat Bohu radost se táhla životem Barbory Vůjtěchové jako červená nit, motivovala všechna zásadní rozhodnutí, uskutečňovala se v stále nových konkrétních formách, ale v podstatě to byla stále tatáž touha, jež se zrodila v srdci malého děvčátka, které s otevřenou pusou hledovalo na kříž ve světnici. Knížka mapuje osudy a obdivuhodné řeholní dílo Matky Rosy, které Bůh jejím prostřednictvím vykonal pro dobro církve a mnoha trpících.

Brož., A5, 112 stran, 149 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznámena to však, že udeľovatel schválení se zlotozňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz, tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.